

HỒI 613

Chân Hoạch Giả Hoạch

N

a Tình Oa ngập tràn bóng tối, sau khi nghe qua tình hình của nhau, cả ba người đưa mắt nhìn nhau, vẫn còn kinh hãi hoang mang.

Khấu Trọng lộ vẻ suy sụp: “Mọi tính toán của chúng ta trong lần đi Trường An này quả thật đã thất bại thảm hại dưới tay Thạch Chi Hiền, ván bài này thua trắng tay rồi, giờ phải làm gì để thu thập tàn cục đây?”

Từ Tử Lăng nói: “Lão cũng đâu có toàn thắng đâu, tại Thái Cực điện lão cũng không có cách nào giết chết được người trước khi Lý Uyên kịp đến.”

Hầu Hi Bạch cau mày suy tư nói: “Thật là kỳ quái, nếu gia sư muốn đối phó với hai huynh thì dễ như trở bàn tay, chỉ cần đem chuyện của Tư Đồ Phúc Vinh tiết lộ cho Doãn Tổ Văn biết, lúc đó hai người lo kiếm đường để trốn còn không kịp. Tại sao gia sư không làm như vậy? Thậm chí lão nhân gia còn không có ý định đó nữa.”

Khấu Trọng giật mình: “Cái này gọi là yêu nhau yêu cả đường đi lối về!”

Từ Tử Lăng nổi nóng: “Vậy tại sao lão còn hại chúng ta thế thảm như tối nay? Suýt chút nữa thì mất mạng rồi.”

Khấu Trọng phân tích: “Sự mâu thuẫn này thể hiện rất rõ sự giằng xé kịch liệt giữa thiện và ác trong nội tâm của Thạch Chi Hiền, đó cũng chính là nhược điểm duy nhất của lão, mà Thạch Thanh Tuyền lại là mấu chốt của sự mâu thuẫn này. Nên mỗi lần công kích bọn ta, dường như nội tâm lão lại đấu tranh dữ dội, nếu không mấy mạng nhỏ nhoi của bọn ta đã ô hô ai tại từ lâu rồi.”

Khấu Trọng vươn tay qua cái ghế nhỏ, nắm lấy bờ vai Từ Tử Lăng, cố gắng nín cười: “Xem ra nhạc trượng tương lai của Lăng thiếu gia không chịu hóa giải mối thâm thù với con rể rồi, nội tâm của lão không thể nào rời bỏ được Thạch Thanh Tuyền. Yêu nhau yêu cả đường đi - câu nói này quả thật không sai chút nào.”

Từ Tử Lăng giật mình: “Nhờ cái miệng lẻo mép của ngươi, mà ta thoát khỏi mớ suy nghĩ rối như bông bong nảy giờ. Ừ, ít ra Thạch Chi Hiền cũng còn chút tình cảm lưu luyến đối với kèn Vĩnh An, nơi mà lão có quá nhiều hồi ức và sám hối đối với Bích Tú Tâm.”

Khấu Trọng bật cười sảng sặc: “Cuối cùng hảo tiểu tử nhà ngươi cũng chịu nhận nhạc trượng rồi hả?”

Từ Tử Lăng trừng mắt nhìn hắn, rồi quay sang Hầu Hi Bạch: “Có phải người của Thánh môn chỉ biết nghĩ đến lợi ích hay chẳng?”

Hầu Hi Bạch gật đầu nói: “Tác phong xưa nay của Thánh môn là lực thân bất nhận, người nào cũng chỉ lo tính toán riêng cho bản thân mà thôi, có lợi mới kết hợp, ai đem lại lợi ích lớn nhất thì xem người đó là bằng hữu. Kiểu kết hợp này xem ra hại nhiều hơn lợi, vì Thánh môn không thể nào tập trung được lực lượng, đây là một nguyên nhân làm Thánh môn luôn mất đi thời cơ kể từ khi nhà Hán suy đồi đến nay.”

Từ Tử Lăng lãnh đạm nói: “Đây có thể là nguyên nhân nội tại, nhưng còn khả năng khác, dù uy vọng của Thạch Chi Hiền hiện nay trong Thánh môn là không thể phủ nhận, nhưng Triệu Đức Ngôn, Doãn Tổ Văn hoặc Dương Hư Ngạn đều không cần phải dựa dẫm vào lão. Đột Quyết lại đưa lão lên làm hoàng đế bù nhìn của Trung thổ, giống như Lưu Vũ Châu và Lương Sư Đô. Trong khi đó, lợi dụng tình hình Lý phiệt nội chiến, Doãn Tổ Văn và Dương Hư Ngạn sẽ thao túng Lý Uyên để từng bước thực hiện dã tâm của chúng, và mục đích cuối cùng là soán ngôi. Chỉ xem mối quan hệ của Hương Ngọc Sơn và Triệu Đức Ngôn, hay mối quan hệ mật thiết giữa Trì Sanh Xuân và Doãn Tổ Văn, với tài trí của Thạch Chi Hiền, chắc hẳn lão đã thấy rõ tất cả những điều này. Bất luận là Triệu Đức Ngôn hay Âm Quý Phái, chúng ra điều kiện với Thạch Chi Hiền đều có thể khiến lão rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, ví dụ như điều kiện giết chết Khấu Trọng ngươi, thì Thạch Chi Hiền phải đổi đầu với Thiên Dao Tổng Khuyết. Nếu điều kiện là giết chết con gái ruột của lão, càng làm cho Thạch Chi Hiền bệnh cũ tái phát, ta nghĩ Thạch Chi Hiền sẽ không dễ trúng kế đâu.”

Nói đoạn gã quay người nói với Khấu Trọng: “Ta không phải là bào chữa cho bản thân, chỉ là nói ra thực trạng mà thôi, chúng ta đã sai lầm thì không thể tiếp tục sai lầm nữa, nếu không sẽ không ai sống sót ra khỏi Trường An đâu.”

Khấu Trọng cười nói: “Lăng thiếu gia không cần phải nghiêm trọng như vậy, mẹ kiếp, lão Thạch cần Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ làm gì? Không phải bắt chước Tiểu Hầu hiền bảo tàng cho người nhà thưởng thức chứ? Nếu hắn mang Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ đem tặng Trì Sanh Xuân thì hậu quả sẽ ra sao?”

Hầu Hi Bạch cười khố nói: “Chuyện tối nay xảy ra, ta đã sớm hết hy vọng với Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ rồi. Tào Tam đến ngự thư phòng của Lý Uyên làm gì? Lý Uyên đã biết rõ thứ Tào Tam muốn lấy trộm chính là Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ, nhất định sẽ điều phái trọng binh đến canh gác cẩn thận nơi cất giấu. Chao ôi! ta không còn chút hy vọng có thể trộm bức đồ họa đó rồi!”

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Cho dù chúng ta biết nơi cất giấu, hoặc có thể cướp được họa đồ thì cũng không còn mạng để đem nó đi, đó chính là điều ta vừa trải nghiệm qua. Nếu như Lý Uyên không cho gọi Trường chủ mỹ nhân đến để chiêu đãi ở Ngưng Bích Các, và đa số cao thủ đều tập trung tại nơi đó, tiểu đệ tự biết không đủ bản lĩnh để rời khỏi cung.”

Khấu Trọng suy tư: “Cuối cùng thì bọn họ cho người là Thạch Chi Hiền hay là Tào Tam?”

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói: “Khó nói lắm, hợp lý nhất họ cho Tào Tam là vỏ bọc bên ngoài, bên trong là Thạch Chi Hiền hay một người nào khác đóng giả, để che giấu thân phận. Vì Tào Tam thật làm sao có đủ bản lĩnh như vậy?”

Nói rồi gã lại thở dài: “Hoàng hôn ngày mai làm sao chúng ta có thể giao Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ ra?”

Khấu Trọng trầm giọng nói: “Chúng ta trước hết phải làm rõ ba vấn đề. Đầu tiên là Thạch Chi Hiền đã biết bảo họa nằm trong tay Lý Uyên hay chưa? Thứ hai là Thạch Chi Hiền cần bảo họa để làm gì? Thứ ba là nếu như chúng ta không có bức họa để đưa cho lão Thạch, liệu lão có thật sự vạch trần âm mưu của Tư Đồ Phúc Vinh hay không? Nếu như có thể làm rõ được ba điều này, chúng ta sẽ biết đường tiến thoái.”

Hầu Hi Bạch nói: “Ta có thể cho người một đáp án, Thạch sư phụ đã đi theo chúng ta tới Ngự thư phòng, chắc chắn đã nghe được đối thoại của chúng ta. Dựa vào tài trí của lão nhân gia, chỉ cần nghe vài câu là có thể đoán ra phần còn lại, do vậy, hiện nay gia sư đã rõ người trộm họa không phải là Tử Lăng mà là Lý Uyên. Lão nhân gia bắt bọn ta lấy lại bức họa là cố ý làm khó chúng ta, hoặc muốn trong lúc truy tìm bức họa, nếu chúng ta bị Lý Uyên giết, quả là đầu xuôi đuôi lọt. Mà gia sư lại có thể trừ bỏ hết địch nhân, ít nhất thì Thanh Tuyền cũng không oán trách lão nhân gia.”

Khấu Trọng đồng tình: “Coi như lão đã biết chuyện đó đi! Có điều, theo ta khả năng ép chúng ta đi trộm bức họa để hại chúng ta rất ít. Việc lão đòi chúng ta hoàng hôn ngày mai

giao nộp bức họa có thể do hai khả năng. Thứ nhất là ép chúng ta phải rời khỏi đây trước hoàng hôn ngày mai, thứ hai là mượn chuyện bức họa để làm khó Trì Sanh Xuân."

Hầu Hi Bạch nghiêng rằng: "Bức chúng ta phải rời đi thì còn có vẻ hợp lý, điều đó sẽ khiến cho Thạch sư phụ không còn vướng bận tay chân nữa, trước tiên thì đối phó với Loan Loan, đoạt lấy Thiên Ma Quyết trong tay nàng ta. Còn việc hại Trì Sanh Xuân dường như không hợp lý, nếu làm vậy thì chẳng khác gì gia sư tự lấy đá đánh vào chân mình hay sao?"

Từ Tử Lăng lộ vẻ đắn đo suy nghĩ.

Khấu Trọng nói với Tử Lăng: "Lăng thiếu gia khi lần đầu nghe giọng của Doãn Tổ Văn, hẳn đang nói chuyện với ai? Phải chăng chính là giọng của Triệu Đức Ngôn? Chỉ từ việc Doãn Tổ Văn khẳng định Triệu Đức Ngôn thi triển 'Thất Châm Chế Thân' đối phó Lôi đại ca, cộng thêm Doãn Tổ Văn lại vì Triệu Đức Ngôn mà ra điều kiện với Thạch Chi Hiên. Dựa vào hai điểm này, có thể suy đoán rằng Triệu Đức Ngôn có quan hệ khăng khít mật thiết với Doãn Tổ Văn, thậm chí tạo thành liên minh bí mật. Nói thẳng ra, Triệu Đức Ngôn có Hiệt Lợi và Tắt Huyền chống lưng, - so với Thạch Chi Hiên, bệnh cũ vừa mới khỏi, mọi người xa lánh - thì lực lượng của Triệu Đức Ngôn lớn mạnh hơn nhiều. Nếu Doãn Tổ Văn lật đổ Lý phật để soán ngôi, mà Đột Quyết đem quân từ ngoài quan ải nam tiến, thì giấc mộng hoàng đế của hắn sẽ tan tành như bong bóng. Cho nên Doãn Tổ Văn vì lợi ích của bản thân, phải dựa vào Triệu Đức Ngôn. Nhưng cái gọi là điều kiện thần phục mà Triệu Đức Ngôn đưa ra, một mặt là kế mượn dao giết người, mặt khác lại khiến cho Thạch Chi Hiên rơi vào chỗ vạn kiếp bất phục. Ha ha, lão Triệu, lão Doãn đều đã mắc cái lỗi mà cả ta và Lăng thiếu gia đã phạm phải, chính là đánh giá thấp Thạch Chi Hiên."

Hầu Hi Bạch gật đầu nói: "Lão ca ngươi phân tích tình hình thực là chí lý. Thử nghĩ xem, chúng ta lấy bức họa từ tay Lý Uyên đưa cho Thạch Chi Hiên, lão nhân gia đưa cho Trì Sanh Xuân, Trì Sanh Xuân không biết lại mang nó đem làm lễ vật dâng cho Đại Tiền Hồ Phật, Lý Uyên sẽ nghĩ thế nào về Trì Sanh Xuân? Có điều, Thạch sư phụ biết chắc rằng chúng ta không có khả năng lấy bức họa đó từ tay Lý Uyên, nên ta cho rằng khả năng lão nhân gia muốn bức chúng ta rời khỏi đây vẫn cao hơn. Nói cho cùng thì sự uy hiếp của Hương Gia đối với Thạch sư phụ cũng không lớn, Trì Sanh Xuân bị sụp đổ đối với lão gia chẳng có lợi ích gì."

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Tiểu đệ cho rằng mọi việc chưa chắc như vậy, nhiệm vụ hiện nay của Thạch Chi Hiên là thống nhất Thánh môn, Hương Gia là tai mắt quan trọng của Triệu Đức Ngôn tại Trung thổ, tác dụng lớn không lường hết được. Thạch Chi Hiên đương nhiên không muốn người ta biết được chính lão gài bẫy Trì Sanh Xuân, chỉ cần thông qua người

ngoài đem bức họa dâng cho Trì Sanh Xuân thưởng thức, đây sẽ là một đả kích rất lớn với Hương Gia, cũng là một đả kích nghiêm trọng với Triệu Đức Ngôn. Hơn nữa rõ ràng là Thạch Chi Hiền gợi lời cảnh cáo đến Doãn Tổ Văn, là muốn giết hấn bất cứ lúc nào thì giết.”

Từ Tử Lăng cười khố nói: “Người không muốn hạ bệ Trì Sanh Xuân nhất chính là chúng ta, chứ không phải là Triệu Đức Ngôn hay Doãn Tổ Văn. Đối với mấy kẻ ngốc như chúng ta mà nói, điều này sẽ cắt đứt manh mối quan trọng đến Hương Gia. Xem ra Phúc Vinh gia trước khi hoàng hôn ngày mai nhất định phải rời đi rồi, bởi vì chúng ta căn bản là không có khả năng đoán ra đáp án của câu hỏi thứ ba, Thạch Chi Hiền liệu có vạch trần bí mật của chúng ta hay không?”

Song mục của Khấu Trọng sáng quắc, chậm rãi nói: “Chỉ cần chúng ta tạo lối thoát cho Thạch Chi Hiền, nhất định lão sẽ không vạch trần chúng ta. Bởi vì nếu chúng ta chết đi, lão không còn giá trị lợi dụng đối với Triệu Đức Ngôn nữa, Thạch Chi Hiền không thể nào không hiểu chuyện này. Hơn nữa chúng ta hiện nay đang ở thế cuối trên lưng cọp rồi, không thể nói đi là đi ngay được, nếu có rút lui thì cũng phải vinh quang mà rút lui, nếu không không những Trần Phủ có chỗ khó khăn, mà Âu Lương Tài và cả gia tộc hấn cũng không có cách nào để tránh được họa đầu.”

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Còn nữa, chúng ta nhất định phải giải quyết mối nguy cho Trầm Lạc Nhận mới có thể bỏ đi được. Đây là kế hoạch hành động được bố trí tinh vi của Dương Hư Ngạn, Độc Cô phiệt. Chắc chắn sau lưng bọn họ còn có Lý Nguyên Cát. Mục tiêu lớn nhất của bọn chúng là liên quan đến Lý Thế Tích nhằm tấn công Lý Thế Dân.”

Cả hai đều gật đầu đồng tình.

Thiên Sách Phủ tuy mãnh tướng như mây, nhưng xuất sắc chỉ có Lý Tịnh và Lý Thế Tích hai người, nếu Lý Thế Tích mà bị liên lụy, xem như đã cắt đứt một cánh tay của Lý Thế Dân, việc tấn công Lạc Dương càng bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Doãn Tổ Văn và Dương Hư Ngạn nhất định sẽ đồng tâm hiệp lực trong chuyện này.

Từ Tử Lăng tiếp tục nói: “Qua việc Dương Văn Can xúi giục Lý Mật, trong trận mã cầu ngày mai, tự mình yêu cầu xin Lý Uyên cho hấn rời khỏi quan ải, cũng cho thấy Lý Uyên đã có dã tâm muốn giết Lý Mật, lúc đó ông ta gật đầu ưng thuận, sau đó sẽ phục kích giết chết Lý Mật trên đường đi. Thành công rồi sẽ tuyên bố Lý Mật phản bội. Trầm Lạc Nhận bị triệu nhập cung, chính là muốn nàng ta không thể liên lạc với Lý Mật, chỉ cần Trầm Lạc Nhận hiểu ra chuyện này đúng lúc, nàng ta tất sẽ bất chấp tất cả đi ngăn cản Lý Mật. Như vậy nàng ta

sẽ trúng gian kế của địch nhân, sẽ bị chụp mũ là cùng trốn chạy chung với Lý Mật và phạm trọng tội phản quốc.”

Khấu Trọng cười nói: “Nói cho cùng chúng ta vẫn cần phải tái nhập Đường cung.”

Hầu Hi Bạch giật mình nói: “Cái gì?”

Khấu Trọng vỗ vai hấn nói: “Không cần phải hoảng loạn như thế. Điều này cũng giống như năm đó ở Lạc Dương, bọn ta đến Tịnh Niệm Thiện Viện ăn trộm Hòa Thị Bích, lần đầu bị dọa tới chạy cong đuôi, lần thứ hai lại ăn trộm thành công ngay. Chao ôi, ta cũng chỉ nói vậy mà thôi, vấn đề là hiện nay Lý Uyên đã đem bức họa giấu ở nơi khác, mặc dù Đại Đường cung không có thủ vệ ở đó. Chúng ta tùy ý lật hòm truy tìm, mười mười lăm ngày cũng không tìm ra. Tuy nhiên, nếu như chúng ta làm ra một bức họa giả thì sao? Tổng nhị ca không phải đã nói trong bức họa Tiêu Vũ mang đến có hai bức là tranh giả sao.”

Hầu Hi Bạch nói: “Nếu có bản mô phỏng của Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ thì chỉ Độc Cô gia có mà thôi, bởi vì chỉ có người đã từng nhìn qua bức họa đó mới có thể làm giả mạo ra nó được.”

Từ Tử Lăng chấn động tinh thần: “Khả năng này lớn không?”

Hầu Hi Bạch mười phần tự tin nói: “Là mười phần chắc chín đó. Những nhà thế gia đại phiệt này đều có họa công, họa lại hình của những nhân vật quan trọng trong gia tộc để truyền lại cho đời sau chiêm ngưỡng. Nếu như bọn họ giữ Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ trong nhà làm kiệt tác truyền thế, tất sẽ có người làm bản mô phỏng, cẩn thận giữ gìn bản gốc mà treo bản giả. Đây là cách làm thịnh hành, lại có tác dụng gìn giữ bức họa thật. Thông thường thì chỉ có lúc rất đặc biệt, ví dụ như mời khách hoặc có ý khoe khoang, mới đổi bức họa thật ra treo.

Khấu Trọng vui vẻ nói: “Vậy sao không nói ra sớm một chút, ăn trộm bức họa giả đương nhiên là dễ hơn bức họa thật cả trăm lần. Huống hồ Vu bà tử và Độc Cô Phụng, hai người võ công cao cường nhất lại đều ở trong cung, bức họa giả lại là thứ không được cất giữ cẩn thận, Thạch sư phụ của ngươi cũng không phải là giám định danh gia Hồ Phật hay Tổng nhị gia. Nào mau đi thôi, tiểu đệ dẫn đường, tiểu đệ là người quen thuộc nhất với khu vực Đông Ký viên của Độc Cô gia.”

Từ Tử Lăng nói: “Chỉ cần chúng ta có cơ hội trộm được Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ thật, thì lão Thạch càng không có cách phân biệt được bức nào giả, bức nào thật nữa.”

Hầu Hi Bạch cười khố: “Các ngươi dường như không tính đến chuyện Thạch sư phụ nếu mang bức họa giao cho Trì Sanh Xuân, Trì Sanh Xuân sẽ mang bức họa cho Hồ Phật. Dưới pháp nhãn của Hồ Phật, bức họa giả sẽ phải lộ nguyên hình thôi. Vậy Thạch sư phụ sẽ tức giận vì bị lừa, chúng ta sẽ càng khốn đốn đó.”

Khấu Trọng nói: “Chuyện này để tính sau, ít nhất trước hoàng hôn ngày mai chúng ta cũng không cần phải trốn đi. Còn một canh giờ nữa là trời sáng, thời gian có lẽ đủ để chúng ta lật tung tất cả sách trong thư trại của Độc Cô Phong.”

Sau đó hướng về phía Hầu Hi Bạch cười nói: “Có thể nhìn thấy bức tranh mô phỏng cũng đỡ ghiền, suýt nữa quên mất không nói cho ngươi, chúng ta còn có một mật đạo tẩu thoát khỏi Trường An, có thể nói là thần không biết mà quỷ cũng không hay. Có điều nếu không cần dùng đến mật đạo đó thì đương nhiên là càng tuyệt vời rồi. Ha ha!”

oOo

Giọng của Tổng Sư Đạo từ trong phòng truyền ra: “Ai đó!”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Tổng Sư Đạo ngồi thờ thần ở góc phòng ngủ.

Khấu Trọng đưa ra hai quyển họa, đưa đến trước mặt của Tổng Sư Đạo, cung kính nói: “Thân gia, mời người xem!”

Tổng Sư Đạo cầm hai quyển họa, định thần xem xét, thấy hai chiếc hộp gấm giống hệt nhau, hơn nữa dòng tiêu đề trên đó cũng giống hệt nhau: “Triển Tử Kiền Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ”, chấn động nói: “Thế này là thế nào?”

Hai người ngồi xuống hai bên tả hữu của Tổng Sư Đạo, Khấu Trọng nói: “Thân gia đại sư, mời ngài coi xem bức họa nào là thật, bức nào là giả.”

Tổng Sư Đạo từ từ mở bức họa ra xem, cẩn thận xem xét ấn giám tàng gia trên bức họa, trang trí bằng giấy, chau mày đáp: “Cả hai đều là mô phỏng, có điều rất giống với thật, các ngươi làm thế nào để lấy được thứ này, đây là bản mô phỏng rất có giá trị, bán bừa đi cũng phải được hàng trăm ngàn lượng.”

Khấu Trọng than: "Chuyện này không thể một lời mà nói ra hết được, đợi Tử Lăng thừa lại với người tường tận, giờ ta phải đi gặp Loan Loan, không rõ có phải ả đang ngủ trên long sàng của ta?"

Từ Tử Lăng trừng mắt nhìn Khấu Trọng, trách hấn tạt nói bậy bạ không bỏ, quay lại thưa với Tổng Sư Đạo: "Nhị ca chưa từng xem qua bản thật, làm sao có thể nhận định được đây là đồ bắt chước bản thật?"

Tổng Sư Đạo mỉm cười: "Bởi vì ta biết phong cách họa của Triển Tử Kiên và cách đưa bút dụng mực của hấn, nhìn thì biết liền. Hai bức họa này đều do một cao thủ làm ra, dùng chung chất liệu vải lụa sô dày như bức Du Xuân Đồ ở nhà ta, cũng có chút vấn đề ở chỗ bút lực và ấn giám. Tuy nhiên người không sành thì không thể nhận ra điểm này."

Khấu Trọng vui vẻ nói: "Lạy trời phù hộ, Tử Lăng hãy giải thích cho nhị ca, ta phải đi tìm mỹ nhân nói chuyện đây!"

Gã như một cơn gió phóng ra khỏi cửa, thì bị Lôi Cửu Chỉ ở phòng kế bên nắm cổ lôi lại, mắng: "Các người tối qua đã làm trò hay gì rồi? Tiếng đuổi giết từ trong Hoàng cung mà bọn ta ở đây cũng có thể nghe rất rõ ràng."

Khấu Trọng nói: "Tiểu Lăng đang nói chuyện ở trong phòng, phiền lão ca đi vào nghe. Tiểu Tuấn đâu rồi!"

Lôi Cửu Chỉ cười khố: "Hấn chính vì Hồ Tiểu Tiên mà thần hồn điên đảo."

Rồi nói khế vào tai gã: "Lần này đến lượt hấn đến Đình của Hoa Viên, nhìn hồ sen đến phát khờ, ta thấy, theo thuật phong thủy thì nhất định là nhà này đã phạm vào đào hoa sát rồi."

Khấu Trọng ngạc nhiên, gãi đầu nói: "Sóng này chưa yên sóng sau đã tới, đợi lát rồi hãy nói đi."

Khấu Trọng quay lại phòng ngủ của mình, trời đã bắt đầu hửng sáng, Loan Loan đang ngủ say trên giường, thần thái thoải mái sung sướng, mền xô chiếu lệch, như đóa hải đường đang e ấp ngủ, khắp phòng tràn đầy mùa xuân.

Khấu Trọng ngồi ở đầu giường, đưa tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài đen mượt trải dài trên gối của nàng, nhẹ nhàng nói: "Trời sáng rồi."

Loan Loan uể oải đuổi mình trong chăn, đôi mắt đẹp mở to, giận dữ trách: "Sáng sớm tinh mơ đến phá hoại giấc mơ của người ta, lần sau ta sẽ không ngủ trên giường của người nữa, ta sẽ ngủ trên giường của Tử Lăng bên cạnh."

Khấu Trọng không kìm được véo một cái lên gương mặt mềm mại của nàng, nói: "Hãy nói cho ta sự thực, Doãn Tổ Văn và Bạch Thanh Nhi có quan hệ thế nào? Tại sao Doãn Tổ Văn ủng hộ ả?"

Loan Loan chăm chú nhìn trần nhà, hờ hững: "Lý do gì mà người hỏi chuyện này?"

Khấu Trọng đáp: "Bởi vì ta muốn hiểu rõ chuyện của Thánh môn các người, để xem phần thắng của Thạch Chi Hiền nhiều ít thế nào."

Loan Loan nói: "Trong Thánh môn, người giao thiệp rộng nhất là Doãn Tổ Văn, ngoài việc quan hệ tốt với tất cả mọi người, hắn lại là cao thủ bậc nhất trong Thánh môn, có điều thâm tàng bất lộ, chưa hề tranh đấu với người khác, không có tên trong Thánh môn bát đại cao thủ. Ôi, bát đại cao thủ là cái gì chứ? Chẳng qua là đám người bên ngoài, không rõ nội tình cứ gán bừa danh hiệu, hữu danh vô thực. Nếu không, Chúc sư phụ đâu có vì việc đứng đầu danh sách mà phải mất mạng dưới tay Thạch Chi Hiền."

Khấu Trọng nói: "Chúng ta chứng kiến sự lợi hại của Doãn Tổ Văn rồi, hắn mới đích thực là sủng thần của Lý Uyên, nhưng người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta."

Loan Loan từ trong chăn ngồi dậy, nhẹ nhàng gom mái tóc dài mượt mà tuyệt đẹp lại, nhìn hắn rồi nói: "Bạch Thanh Nhi là do Doãn Tổ Văn giới thiệu cho Chúc sư phụ làm đệ tử, nên sư phụ trước nay chưa hề tin tưởng ả, nói vậy người đã hiểu chưa?"

Khấu Trọng vừa lòng nói: "Hiểu rồi! Sự việc là như vậy, nhưng sao Văn Thái Đình không ủng hộ đại tử mà lại ủng hộ Bạch Thanh Nhi?"

Loan Loan hừ lạnh một tiếng: "Quan hệ Văn Thái Đình và Doãn Tổ Văn rất mật thiết, đương nhiên y thị nghe theo kế của Doãn Tổ Văn. Biên Bất Phụ cũng biết ta không ưa hắn, quyết tâm ủng hộ Bạch Thanh Nhi để uy hiếp và âm mưu chiếm đoạt Thiên Ma Quyết của ta. Còn Tích Thủ Huyền, người hắn lựa chọn là Lâm Sĩ Hồng chứ không phải Bạch Thanh Nhi, vì thế lực hiện nay của Doãn Tổ Văn quá lớn, nên hắn không dám lộ tâm ý ra. Còn Lâm Sĩ Hồng, bọn người đừng có xem thường, hắn đã có căn cơ ở phía nam, nếu như sau này Thánh giáo chúng ta có thể lật đổ Lý phiệt, Lâm Sĩ Hồng là quân cờ quan trọng trong việc tiêu diệt Tống gia."

Khấu Trọng nghiêng răng nói: “Tại sao đại tỷ đột nhiên lại trở nên thẳng thắn như vậy. Nhân tiện xin hỏi, Doãn Tổ Văn thực sự muốn theo Thạch Chi Hiền hay là Triệu Đức Ngôn?”

Loan Loan ngưng thần quan sát hắn một lúc, trầm giọng: “Người có thể hỏi câu hỏi như vậy, quả thật là không đơn giản, có điều vấn đề này chỉ có Doãn Tổ Văn mới có thể trả lời được. Theo ta nghĩ thì tất cả những chuyện Doãn Tổ Văn làm cuối cùng cũng chỉ vì lợi ích của bản thân hắn, ai cho hắn lợi ích lớn nhất, hắn sẽ thuận theo người đó.”

Khấu Trọng hờ hững: “Nhanh nhất là tối nay, chậm nhất là tối mai, bọn ta sẽ phát động toàn lực tấn công Thạch Chi Hiền, Loan đại tỷ tốt nhất là không nên chạy lung tung, kéo lúc cần tìm lại không thấy.”

Đôi mắt đẹp của Loan Loan lập tức ánh lên, lấp lánh những tia sáng quyến rũ thu hồn.

- o O o -